

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Krahuly a soudců JUDr. Lenky Novotné a Mgr. Jiřího Vilda Hodného ve věci

žalobce: **N. X. H.**, narozený dne „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-200841-3/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-200841-3/SO-2020, kterým bylo o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje L. S.

vnitru, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 11. 2020, č. j. OAM-17252-48/ZM-2019 rozhodnuto tak, že odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky (dále jen „ČR“) zamítl a rozhodl, že zaměstnanecká karta se žalobci podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zák. o pobytu cizinců“) nevydává.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že o jeho případě bylo negativně rozhodnuto výlučně na základě utajovaných informací, o jejichž obsahu, právní povaze a způsobu pořízení mu nebyly poskytnuty ani základní údaje, které by jí umožnily využití práv, zejména práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny. Žalobce proto nemohl uplatnit svá procesní práva, aby se k podkladům vyjádřil. Vyjádřila pochybnosti o způsobu pořízení informací, kterou poskytla NCOZ, neboť ve spisu není záznam, jak byly utajované informace pořízeny a žalobce má právo zjistit, jakým způsobem byly získány. Žalobce by v této souvislosti navrhoval doplnění této informace o sdělení, zda NCOZ vycházela z konkrétního trestního spisu, či spisů, které vede. Pokud odvolací správní orgán neumožnil žalobci seznámení a vyjádření k podkladu, který sám v odvolacím řízení zajistil, jedná se o vadu řízení, která je důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34. Uvedl, že je mu známo, že na základě utajovaných informací je rozhodováno ve stovkách případů žádostí o zaměstnanecké karty občanů Vietnamu, ovšem není o nich shodně rozhodováno. Dále namítal, že ve spisu není zachycen postup při zajišťování podkladů, obsahujících utajované informace, ani jejich právní povaha, tedy údaje, které by mu umožnily, aby se k nim vyjádřil. Vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že správní orgán sice naznačil jakési jeho spojení s organizovaným zločinem

a avšak na druhé straně zároveň zdůraznil, že k jeho osobě nemá žádné konkrétní informace, že by měl sám sklony k porušování zákonů, ovšem údajné spojení nespecifikoval, aby měl možnost

se k tomu vyjádřit. Uvedl, že ve správním spise jako podklady pro rozhodnutí se nachází část

textu výroční zprávy BIS za rok 2018 a dva články stažené z internetu. Podle žalobce není přezkoumatelné, proč správní orgán I. stupně do spisu podklady zařazoval a jaký mají význam

pro jeho žádost. Zdůraznil, že správní orgán je povinen uvést veškeré úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů s výjimkou podkladů, které obsahují utajované informace a jsou uchovávány mimo spis. Namítal, že ke zprávě BIS a zpráv z tisku, které byly podkladem pro rozhodnutí, měl správní orgán I. stupně uvést úvahy, kterými se řídil při hodnocení těchto podkladů a měl uvést jaký konkrétní význam měly pro závěr, že pobyt žalobkyně není v zájmu ČR. Kromě toho správní orgán I. stupně nevysvětlil důvody, pro které by měl být vázán usnesením vlády č. 474, když podle žalobce nemá vláda žádnou kompetenci zasahovat do individuálního správního řízení. Proto podle žalobce jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně i Komise nepřezkoumatelná. Podkladem pro negativní rozhodnutí o jeho žádosti byly materiály údajně obsahující utajované informace. Podle žalobce ovšem nestačí, že informace je formálně označena jako utajovaná, ale musí existovat materiální důvod, který musí být žalobci sdělen. Pokud by žalobce tuto možnost neměl, správní orgán by měl snadnou cestu, jak rozhodovat na základě podkladů, které by v případě transparentního

řízení nemohly obstát. V posuzované věci je nepřezkoumatelné, zda tyto informace jsou skutečně utajovanými informacemi ve smyslu § 169m odst. 1 a 2 zák. o pobytu cizinců. Pokud jsou informace obsažené v podkladech pro rozhodnutí pouze formálně označeny stupněm utajení, ale materiální podmínky nesplňují, nejedná se o utajované informace v souladu s naposledy citovaným ustanovením. Rozhodování na základě utajovaných informací, ke kterým nemá účastník řízení přístup a nemůže se k jejich obsahu vyjádřit, je nezákonným omezením práva na spravedlivý proces. V návaznosti na námitku porušení práva na spravedlivý proces poukázal žalobce na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 10. 2020, Muhammad a Muhammad proti Rumunsku, stížnost č. 80982, ve kterém se Evropský soud pro lidská práva vyjádřil k otázce práva přístupu k utajovaným informacím a práva sdělení důvodů pro vyhoštění cizince, které mají původ v utajovaných informacích. Rozsudek se sice týkal výkladu čl. 1 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Protokol“), který zakotvuje procesní práva cizince, jehož se týká rozhodnutí o vyhoštění, nicméně závěry v něm obsažené lze v plném rozsahu aplikovat v každé věci, kde správní orgány rozhodují na základě utajovaných informací. Podle jeho názoru je obsah čl. 1 Protokolu v podstatě shodný s čl. 8 odst. 1 a 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011, o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci (dále jen „Směrnice“), která se vztahuje na jeho žádost o zaměstnaneckou kartu a jejíhož účinku se proto může dovolávat. Žalobce uzavřel, že mu nebyly sděleny žádné relevantní skutkové okolnosti, které by odůvodňovaly závěr, že jeho pobyt není v zájmu ČR. Jeho procesní práva byla zásadním způsobem porušena, zejména právo být seznámen se skutečnými důvody (okolnostmi) a právo přístupu k utajovaným informacím v míře, která by mu umožnil reagovat a obhajovat svá práva a zájmy. Žalobce odkázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, podle níž účinnost soudního přezkumu, zaručeného článkem 47 Listiny předpokládá, že dotyčný bude mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, v opačném případě by bylo porušeno základní právo na účinnou soudní ochranu. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Komisi k novému projednání a rozhodnutí.

3. Žalovaný žalobu nepovažoval za důvodnou a spolu s předložením spisového materiálu se k žalobě věcně vyjádřil. K nakládání s utajovanými informacemi odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, č. j. 14 A 73/2019-36, podle kterého je primárně úkolem správního orgánu, aby na základě poskytnutých utajovaných podkladů sám posoudil, zda z nich lze dovodit splnění podmínek pro udělení pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, přičemž je ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i jeho zvýšenou aktivitu vůči postupu veřejné správy. Za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen. Soudní kontrola může zajistit vyloučení libovůle při zachování utajení té nezbytné části informací relevantních pro řízení, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem na jejich utajení. Procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajované informace legitimně zneprístupněny, jsou vyvážena prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Z uvedeného vyplývá, že sama skutečnost, že žalobce neměl přístup k obsahu utajovaných informací, není v rozporu s právem na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny. Garantem ochrany práv účastníka řízení je nezávislý soud. Žalovaný

dále odkázal na § 169m odst. 1 a 2 zák. o pobytu cizinců a uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí má být utajovaná informace identifikována a uveden stupeň jejího utajení, povinností správního orgánu není popsat, jakým způsobem byla získána, ani jakou má povahu, resp. charakter. Zástupce žalobkyně požádal o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jejímž předmětem byla informace pod č. j. V80/2020-SO, ovšem žalovaným i ministrem vnitra bylo rozhodnuto, že zástupce žalobce není oprávněn se s utajovanou informací seznámit, neboť není osobou oprávněnou k přístupu k utajované informaci stupně utajení „vyhrazené“. Uvedená informace byla uchovávána odděleně mimo spis, takže žalovaný nebyl oprávněn umožnit žalobci, aby se vyjádřil k této informaci. K námitkám žalobce, týkající se rozhodování o žádostech občanů Vietnamské socialistické republiky uvedl, že nelze tato tvrzení ověřit, neboť žalobce neuvedl konkrétní případy. Žalovaný s odkazem na § 169m odst. 2 zák. o pobytu cizinců uvedla, že k utajovaným informacím nemohl uvádět žádné doprovodné informace, neboť by tím byl ohrožen účel jejich utajení. Odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 3. 2020, č. j. 16 A 1/2020-44, podle něhož nebyl povinen (ani oprávněn) specifikovat z čeho konkrétně dovodil na straně žalobce nebezpečí pro veřejný pořádek, plně postačilo, že poukázal

na existenci utajované informace a vysvětlil, proč nemohl žalobci sdělit žádné konkrétnější skutečnosti. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, podle něhož skutečnost, že stěžovateli ve správním a soudním řízení zůstaly utajeny podstatné skutečnosti pro vydání negativního rozhodnutí není postačujícím důvodem ke zrušení rozsudku soudu. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť je dostatečně věrohodné a individualizované ve vztahu k případu žalobce. Vzhledem k tomu, že jsou v daném případě podkladem pro vydání rozhodnutí, mimo jiné, utajované informace, jsou možnosti konkretizace těchto podkladů omezené. K přezkoumatelnosti utajovaných informací pak odkázal i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101. Ke zprávám z tisku a výroční zprávě BIS uvedl, že s ohledem na obsah nových utajovaných informací se k těmto podkladům nemůže blíže vyjádřit, aniž by naznačil nebo dokonce prozradil jejich obsah. K námitkám žalobce, které se týkají usnesení vlády ze dne 18. 7. 2018, č. 474 uvedl, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se správní orgán I. stupně považoval být tímto usnesením vázán. Žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty byla zamítnuta na základě negativních poznatků vyplývajících z utajovaných informací, které jsou vedeny mimo spis, nikoli z důvodu aplikace nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Za stanovení stupně utajení na utajované informaci je odpovědný původce utajované informace, nikoli správní orgán, který ji učinil podkladem správního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tak nebyl oprávněn zabývat se tím, zda byla informace utajena v souladu se zák. o ochraně utajovaných informací. K námitkám o porušení práva na spravedlivý proces s odkazem na analogii mezi čl. 1 Protokolu a čl. 8 Směrnice uvedl, že takový vztah nelze dovodit, neboť každá z těchto právních norem upravuje jiný okruh společenských vztahů a nelze je libovolně kombinovat. Závěrem uvedl, že právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, takové právo mají jen občané ČR. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

4. V návaznosti na vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které žádal, aby před rozhodnutím o žalobě bylo jeho zástupci umožněno nahlédnout do písemností obsahujících utajované informace, neboť o nich ví pouze to, že z nich vyplývá jeho propojení s organizovaným zločinem, takže pobyt na území není v zájmu ČR. Bez znalosti uvedených informací nemohl uplatňovat svoje procesní práva a nezbyvalo jí, než „střílet naslepo“.

Pokud bude i v řízení před správním soudem obsah utajovaných informací zcela utajen, bude mu upřeno právo zaručené Listinou. Nebude-li moci vést polemiku s rozhodnutími správních orgánů a nebude se moci účinně hájit, v takové situaci nemůže být ani soud garantem jejích práv. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 246/2015-25, z něhož se podává, že žalobce měl v daném řízení možnost se seznámit s utajovanými informacemi a vyjádřit se k nim. Soud by měl v zájmu zachování ústavních práv žalobce v pochybnostech, zda utajovanou informaci nebo její část jejímu právnímu zástupci zpřístupní či nikoliv, rozhodovat ve prospěch jejího zpřístupnění. Namítal dále, že ve správním spisu není zaznamenáno, jakým způsobem správní orgán I. stupně vyžádal informace od NCOZ. S odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04 namítal, že sice ústavně zaručené právo na pobyt cizinců neexistuje, avšak ti mají nárok na něj na úrovni obyčejného práva, jestliže splňují všechny negativní a pozitivní podmínky stanovené českou vnitrostátní úpravou a příslušnými směrnici EU. Poukázal na § 169p odst. 2 zákona o pobytu cizinců a uvedl, že povinností správního orgánu je v případě žádosti podané na zastupitelském úřadu informovat účastníka řízení o existenci podkladů a jejich podstatném obsahu, přičemž ustanovení neobsahuje žádné výjimky. Nepožadoval seznámení s obsahem utajovaných informací, nýbrž seznámení s doprovodnými informacemi, které by umožnily posoudit jejich zákonnost a procesní použitelnost. Zopakoval, že zjevně neexistují žádné poznatky o tom, že by vyvíjel činnost v rozporu se zájmy ČR a jeho pobyt byl proto se zájmy ČR neslučitelný.

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro věc podstatné skutečnosti. Dne 15. 3. 2019 podal žalobce u velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zák. o pobytu cizinců“). Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 3. 10. 2019, č. j. OAM-17252-23/ZM-2019 žádost žalobce zamítl a rozhodl, že zaměstnanecká karta se žalobci podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zák. o pobytu cizinců“) nevydává, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí odkazem na materiál Ministerstva vnitra „K imigraci do ČR z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostní rizik“, který je veden v režimu utajení (stupeň „vyhrazené“) v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zák. o ochraně utajovaných informací“). Obsahem materiálu je shrnutí situace a zhodnocení rizik, které sebou nese migrace z Vietnamu, včetně migrace, jejímž účelem je výkon zaměstnání na území ČR. Správní orgán I. stupně tento materiál vede pod č. j. V211-36/2017-OAM, který byl sestaven na základě informací částečně veřejně dostupných, informací známých z jeho úřední činnosti a z úřední činnosti zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, Ministerstva zahraničí ČR a dalších orgánů a bezpečnostních složek. Zdrojem pro zpracování tohoto materiálu byla utajovaná informace, poskytnutá Národní centrálou proti organizovanému zločinu (dále jen „NCOZ“), kterou správní orgán I. stupně vede pod č. j. V211-21/2017-OAM. Správní orgán obdržel ještě další informace NCOZ v režimu utajení (stupeň „důvěrné“) a tyto informace vede pod č. j. D153/2019-OAM a D154/2019-OAM. Správní orgán I. stupně s ohledem na výše označené utajované informace ve spojení s usnesením vlády č. 474 dospěl k závěru, že povolení dlouhodobého pobytu žalobce na území za účelem výkonu zaměstnání na pracovní pozici uvedené v žádosti o vydání zaměstnanecké karty, není v zájmu ČR.

6. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém zejména namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady obsahujícími utajované informace v podobě, která nezmaří účel jejich utajení, že správní orgán I. stupně vycházel z informace poskytnuté NCOZ, aniž ověřil její věrohodnost a použitelnost, a navíc nepostupoval na základě individuálních okolností konkrétního případu, ale na základě obecné typové charakteristiky stanovené utajovanými podklady. Tomuto odvolání Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 1. 2020, č. j. MV-157429-5/SO-2019 zrušila a věc vrátila tomuto orgánu k novému projednání.
7. Správní orgán I. stupně opětovně rozhodnutím ze dne 12. 6. 2020, č. j. OAM-17252-36/ZM-2019, zamítl žádost žalobce a rozhodl, že se zaměstnanecká karta nevydává, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. K tomuto závěru dospěl poté, kdy doplnil dokazování o další utajovanou informaci poskytnutou NCOZ v režimu tajení „Důvěrné“ a vedenou pod č. j. D181/2019-OAM.
8. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, kterému Komise vyhověla a svým rozhodnutím ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-124818-3/SO-2020 rozhodnutí správního orgánu I. stupně
zrušila
a věc vrátila tomuto orgánu k novému projednání.
9. S ohledem na závazný právní názor žalovaného správní orgán zpracoval v režimu utajení vyhrazenou informaci pod č. j. V89/2020-OAM, doplnil spisový materiál o výňatek z výroční zprávy Bezpečnostní a informační služby za rok 2018, o články stažené z internetu, k utajovaným informacím učinil záznam do spisu, že budou uchovávány mimo spis a nelze, aby s nimi byl účastník seznámen. Správní orgán poté vyzval účastníka, aby se seznámil a vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, a následně, kdy se účastník vyjádřil, dospěl s ohledem na všechny utajované informace ve spojení s usnesením vlády ČR č. 474, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR, a proto svým rozhodnutím ze dne 11. 11. 2020, č. j. OAM-17252-48/ZM-2019 (opětovně) rozhodl tak, že žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území ČR zamítl a že zaměstnanecká karta se žalobci podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevydává.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, neboť neshledal odvolání žalobce důvodným. K přezkoumatelnosti utajovaných informací odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 a na rozsudek téhož soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69 a dále uvedl, že nahlédl do všech utajovaných informací a dospěl k závěru, že k otázce věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací a jejich relevance ve vztahu k vedenému řízení, považoval za žádoucí jejich doplnění ze strany NCOZ. Žalovaný tak obdržel další utajovanou informaci vedenou pod č. j. V80/2020-SO, která upřesnila a doplnila všechny utajované informace pořízené v průběhu správního řízení, o jejichž obsahu byl žalobce v obecné rovině informován. Usnesením vlády č. 474 byl vyjádřen zájem ČR na zavedení určitého typu regulace k vydávání určitého typu oprávnění k pobytu cizinců, a to právě s ohledem na skutečnosti, uvedené v utajované informaci. Uvedený zájem byl vtělen do § 181b zák. o pobytu cizinců ve formě zmocňovacího ustanovení k vydání nařízení vlády, v němž je stanoven maximální počet žádostí, které lze podat na zastupitelském úřadu pro určitá oprávnění (nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum

k pobytu nad 90 dní za účelem podnikání, žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádosti o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu). V nastavení kvót jsou zohledněna bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu vztahující se zejména k přílivu nekvalifikovaných pracovníků na území ČR. S ohledem na hrozbu spočívající v bezpečnostních rizicích, které jsou důsledkem organizovaného zločinu, nebyl shledán pobyt žalobce v zájmu ČR. Uvedená rizika jsou ve vztahu k žalobci vymezena v utajovaných informacích pod č. j. a pod č. j. V80/2020-SO, které blíže konkretizují předchozí utajované informace ve vztahu k jednotlivým konkrétním případům, obsahují údaje o způsobu činnosti organizované zločinecké skupiny, která je v rozporu se zájmy ČR a vztah žalobce k ní, opírají se o konkrétní zdroje a v souhrnu a vzájemné souvislosti s ostatními utajovanými informacemi naplňují požadavky kladené na jejich obsah zákonem, judikaturou a rovněž povahou věci. Žalovaný shledal obsah utajovaných informací v souvislosti s ostatními podklady (usnesení vlády ČR č. 474, výňatek z výroční zprávy BIS z roku 2018) za dostatečně přesvědčivý a věrohodný pro zamítnutí žádosti žalobce. Poukázal i na princip proporcionality mezi zájmem ČR na neumožnění pobytu cizinci na straně jedné a zájmem na ochraně základních práv a svobod na straně druhé a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě převažuje veřejný zájem na omezení organizovaného zločinu, včetně jeho následků, které dopadají na jednotlivce i na celou společnost. V této souvislosti připomněl, že právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo mají jen občané ČR, přičemž je věcí suverénního státu, za jakých podmínek povolí cizinci pobyt na svém území. Podle žalovaného správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil, na základě jakých podkladů dospěl ke svým závěrům a na základě jakých zákonných ustanovení byly utajované informace uchovávány mimo předmětný spisový materiál. Z povahy věci a na základě zákonných ustanovení není možné, aby se žalobce s utajovanými informacemi seznámil, proto správní orgán I. stupně sdělil v obecné rovině obsah utajovaných informací, neboť možnost jejich konkretizace je omezená. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně považoval žalovaný za přezkoumatelné. Utajované informace správní orgán I. stupně identifikoval a uvedl stupeň utajení, jeho povinností není, aby popsal, jak informaci získal, jakou má povahu, resp. charakter a zda byla utajena v souladu se zák. o ochraně utajovaných informací. Pokud jde o nově doplněné utajované informace, jsou ve vztahu k žalobci dostatečně konkretizovány a s ohledem na tyto informace se žalovaný nevyjádřil k námitkám žalobce ohledně zpráv z tisku

a výňatku výroční zprávy BIS. Původcem utajovaných informací byla zejména NCOZ a s ohledem na obsah utajovaných informací není možné, aby se žalobce seznámil s jejich obsahem, neboť by tím byl zmařen účel jejich utajení. Žalovaný nesouhlasil, že by se správní orgán I. stupně dopustil jakéhosi profilování nebo automatizovanému zamítání žádostí o zaměstnanecké karty občanů Vietnamské socialistické republiky, neboť každý případ je posuzován individuálně, v souladu se zásadami správního řízení (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb.).

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatní v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zák. o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že

rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních tvrzení musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., jež však v dané věci soud nezjistil, a dále, jak je níže rozvedeno, se vázanost žalobními námitkami neuplatnila ve vztahu k utajovaným informacím.

12. Pro rozhodování žalovaného byly zcela zásadní podklady, které obsahovaly utajované informace, velká část žalobní argumentace směřuje právě proti způsobu, jimiž s nimi žalovaný nakládal a dále se týká posuzování utajovaných informací.
13. Soud se v prvé řadě zabýval žalobní námitkou, že žalobce nebyl seznámen s utajovanou informací vedenou pod č. j. V80/2020-SO, kterou žalovaný získal až v průběhu odvolacího řízení, což má podle žalobce představovat podstatnou procesní vadu.
14. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
15. Žalobce uvedl, že nebyl seznámen s utajovanou informací vedenou pod č. j. V 80/2020 - SO, což je vadou řízení, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Správní orgány mají zásadní povinnost danou v § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ovšem s výjimkami, povolenými zákonem, judikaturou a povahou věci. Judikatura dovodila, že tato povinnost není naplněna pouze tím, že správní orgán nebrání účastníkům řízení se s podklady rozhodnutí seznámit, ale je povinen aktivně poučit a vyzvat k uplatnění tohoto práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36). V obecné rovině tak nemůže nastat situace, kdy účastník řízení nebude mít možnost se se závazným stanoviskem seznámit a vyjádřit se k němu. Nelze však přehlédnout poslední větu § 36 odst. 3 s. ř., podle níž nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 zák. č. 412/2005 Sb. uchovávány odděleně mimo spis.
16. Zásadní okolnost pro vyřešení otázky, zda měl žalovaný povinnost seznámit žalobce s nově získanou utajovanou informací, tak soud spatřuje v zodpovězení předběžné otázky, zda na vydání zaměstnanecké karty je právní nárok či nikoliv, zda rozhodování o jejím vydání je rozhodováním o právním nároku účastníka. Zaměstnanecká karta, jako druh povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání na území, byla do zákona o pobytu cizinců uvedena zákonem č. 101/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Šlo o promítnutí směrnice 2011/98/EU o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě, jež se nedotýká pravomoci členských států, pokud jde o přijímání státních příslušníků třetích zemí na jejich trhy práce. Tato směrnice cizinci právo na přijetí za účelem zaměstnání nezaručuje a podle názoru soudu, nezakládá mu ani nárok na přijetí. V odstavci 6 této směrnice je výslovně uvedeno, že jejími ustanoveními by neměla být dotčena pravomoc členských států

regulovat přijímání státních příslušníků třetích zemí, včetně objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí, přicházejících za účelem výkonu zaměstnání. Na rozdíl od zelené karty, kde zákon o pobytu cizinců uvedenou skutečnost (nenárokovost) v § 42g odst. 10 věty první výslovně uváděl, u zaměstnanecké karty takové vyjádření chybí [zák. o pobytu cizinců nadále přitom u některých institutů jejich nenárokovost stanoví (udělování dlouhodobých víz § 51 odst. 2)]. Absenci takového údaje v případě zaměstnanecké karty, lze ovšem považovat pouze za určitý legislativní nedostatek, ne však za výkladové vodítko pro vyřešení otázky nárokovosti či nenárokovosti vydání zaměstnanecké karty, avšak na to, že jde o nenárokový pobytový titul, lze usuzovat z judikatury (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, sp. zn. 9 Azs 74/2019). Řízení o vydání zaměstnanecké karty není řízením o právním nároku účastníka, ministerstvo je oprávněno ji žadateli nevydat (srov. § 46 a § 56 zák. o pobytu cizinců).

17. Podle názoru soudu žalovaný proto nepochybil a nezatížil řízení vadou, pokud poté, co získal utajovanou informaci vedenou pod č. j. V 80/2020 – SO, žalobce s touto utajenou informací neseznámil, neboť postupoval v souladu s § 36 odst. 3 větou poslední s. ř., pokud jde o možnost vyjádření se k podkladům rozhodnutí, které se za podmínek § 17 odst. 3 s. ř. uchovávají odděleně mimo spis. Ostatně, i kdyby žalovaný dal existenci nové utajované informace žalobci na vědomí, mohl by uplatnit pouze námitky shodně uplatňované proti všem ostatním utajovaným informacím a nemohly by mu být sděleny zdroje utajované informace, ani skutečnost, zda je vedeno případně nějaké trestní řízení týkající se podkladových materiálů NCOZ, neboť tím by došlo k jejich odtajnění.
18. Podle soudu není odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 6 As 286/2018 přílehlavý, protože řeší žalobu na zcela odlišném hmotněprávním základu (problematika veřejně přístupné účelové komunikace) a závěry Nejvyššího správního soudu jsou pro daný případ použitelné jen potud, že je v něm zdůrazněno, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem je přípustným a preferovaným způsobem, jak řešit tyto nedostatky, a to zejména s ohledem na zásadu procesní ekonomie. Žalovaný proto správně v souladu právě se zásadou procesní ekonomie po dvojí kasaci rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřistoupil již ke třetímu zrušení rozhodnutí a sám doplnil podklady rozhodnutí a ve věci rozhodla, jak bylo výše vysvětleno.
19. Podle § 169m odst. 1, 2, 3, zák. o pobytu cizinců, písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.
20. Podle § 2 písm. a) zák. o ochraně utajovaných informací, pro účely tohoto zákona se rozumí utajovanou informací informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139). Podle § 2 písm. f) citovaného zákona, původcem

utajované informace je orgán státu, právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, u nichž utajovaná informace vznikla, nebo Úřad průmyslového vlastnictví podle § 70 odst. 4.

21. Je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací vyznačil stupeň jejího utajení, popřípadě stupeň utajení změnil či zrušil. Soudu nepřísluší hodnocení samotné povahy utajovaných informací, resp. řešení otázky, zda je dán důvod pro jejich utajení i v rámci bezpečnostního řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že utajení informace představuje její objektivní vlastnost, o které rozhoduje výhradně její původce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, sp. zn. 3 As 188/2014-38). Správní orgán I. stupně ani žalovaný nejsou původci utajovaných informací, nepřísluší jim hodnotit povahu utajovaných informací a nejsou povoláni ani ke zkoumání toho, zda uvedené informace naplňují materiální znak utajovaných informací, tedy zda jejich vyžádání či zneužití může způsobit újmu zájmu ČR anebo může být tomuto zájmu nevýhodné. Uvedené však nepřísluší ani soudu, tím spíše pak ne žalobci. Nebylo proto povinností žalovaného, aby uváděl ke zdroji utajovaných informací anebo k jejich podobě jakékoliv doprovodné informace. Lichá je i námitka žalobce, že není přezkoumatelné, zda utajované informace naplňují znaky utajovaných informací, neboť uvedený přezkum žalovanému, jak bylo vysvětleno, nepříslušel.
22. Vzhledem k tomu, že vázanost žalobním tvrzením se neuplatní ani ve vztahu k utajovaným informacím, které nebyly žalobci v rámci právního řízení zpřístupněny, soud se jimi proto zabýval. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008 - 63, v této specifické situaci (práci s utajovanými informacemi) soud doplňuje aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými. (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101). Platí, že určité skutečnosti, byť by byly podstatné pro rozhodnutí, mohou a musí zůstat utajeny. Ústavní soud však ve svých nálezech ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 41/02, a ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, jednoznačně uvedl, že toto nezbytné utajení nemůže vést k popření práva na spravedlivý proces [srov. část II. c) bod 27 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, sp. zn. 4 As 108/2013]. Je tedy vždy třeba nalézt rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 As 213/2015-54). Na jedné straně zájmem na zajištění spravedlivého procesu a na druhé straně zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu.
23. Procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajované informace legitimně znepřístupněny, jsou vyvážena shora popsanou specifickou činností soudu při práci s utajovanými informacemi. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit utajované informace z hlediska jejich věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil. Úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40). Z výše uvedeného se podává, že otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník

řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud přezkoumává vedle zákonnosti rozhodnutí správních orgánů rovněž věcnou správnost skutkových zjištění a právních závěrů, tedy v daném případě naplnění skutkové podstaty existence důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

24. V posuzované věci chtěl žalobce především využít svého práva nahlédnout do spisu, tedy do té části spisu, jejíž součástí byly utajované informace. Předseda senátu ovšem usnesením ze dne 27. 9. 2023, č. j. 112 A 1/2021-58 část spisu Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. D 79/2021-OAM, podle § 45 odst. 3 s. ř. s., vyloučil z nahlížení do spisu.

25. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že z napadených rozhodnutí není zřejmé, na základě jaké skutečnosti byla jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta. Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce, jak bylo již výše uvedeno, byly utajované informace, takže byla vyloučena bližší specifikace konkrétních skutkových okolností, které správní orgán I. stupně i žalovaného vedly k zamítnutí žádosti. Žalovaný se přes zákonnou limitaci zacházení s utajovanými skutečnostmi řádně vypořádal s argumentací žalobce, reagoval na všechny jeho námitky. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný především zabýval prací s utajovanými informacemi a dospěl ke shodným závěrům jako soud a správně se vypořádal s tvrzením žalobce, že jeho rozhodnutím došlo k porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k rozhodování o zaměstnaneckých kartách občanů Vietnamu. Nelze ztotožňovat řízení o udělení zaměstnanecké karty, tedy řízení zahájená žadateli, kteří ještě kartu neobdrželi, s řízeními, jež zahájili žadatelé žádající pouze prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Zcela jiné jsou v každém z uvedených případů meze správního uvážení. Jeden z typů řízení nezakládá legitimní očekávání pro řízení druhé. Žalovaný i správní orgán I. stupně správně vycházely z premisy, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců

na pobyt na území ČR neexistuje (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07). Podle názoru soudu, správní orgán I. stupně v rámci zák. o ochraně utajovaných informací naznačil, jaké oblasti se týkají utajované informace, tím, že do spisu začlenil intranetové články Vojtěcha Blažka a část zprávy BIS (již obecně známé, neboť byly zveřejněny), a to zcela v souladu s § 169 odst. 2 zák. o pobytu cizinců, který jakékoliv bližší zpřístupnění důvodů vydání rozhodnutí zapovídá. Z nich při vydání rozhodnutí bezprostředně nevycházel, do spisu je sice založil, nicméně stěžejní pro něho byly samotné utajované informace.

Shodné závěry platí i o usnesení vlády č. 474 ze dne 18. 7. 2018, kterým se žalovaná, ani správní orgán I. stupně neřídily a ani z něho nevycházely. Soud poukazuje na skutečnost, že žalovaný rozhodoval o žádosti žalobce se znalostí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, sp. zn. 1 Azs 56/2019 a chybě zde vytčené (vyloučení práva cizinců na spravedlivý proces postupem správního orgánu na základě interního aktu vlády) se zřetelně vyvaroval, když nezpochybnil právo žalobce podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, naopak, o této žádosti věcně rozhodoval.

26. Žalobce na podporu svého práva na spravedlivý proces poukázal na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 10. 2012, č. 80982/12, ve věci Muhammad a Muhammad vs. Rumunsko (dostupný např. ve Zpravodaji KVZ č. 1/duben/ročník 9, 2021). K tomu soud uvádí, že daný rozsudek předně řešil jinou problematiku, totiž vyhoštění (navíc v konkrétní věci byla zatížena nejen problémem nakládání s utajovanými

informacemi v poměru k procesním právům, správní orgány se zde měly dopustit celé řady jiných procesních pochybení), a již z předmětu věci je zřejmé, že se netýkal přímo vnitrostátní úpravy ČR. Evropský soud pro lidská práva zdůraznil, prakticky ve shodě se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, že z požadavku zákonnosti vyplývá, že rozhodnutí o vyhoštění (na základě utajovaných informací) musí podléhat určité formě kontradiktorního řízení před nezávislým orgánem nebo soudem, který přezkoumá, zda jsou založena na rozumném skutkovém základě, nejsou nezákonná, svévolná či v rozporu se zdravým rozumem. Soud k tomu poznamenává, s odkazem na skutečnosti jím výše uvedené, že v rámci správního řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty, byť jsou podkladem pro rozhodování utajované informace, jsou procesní práva cizince uspokojivě zajištěna, neboť určitou atypičnost řízení, kterou s sebou přináší práce s informacemi, které musí být utajené a cizinec se je nesmí dozvědět, vyvažuje posouzení těchto informací soudem. Omezení procesních práv cizince v relaci k utajovaným skutečnostem (absence seznámení s nimi a s tím související nemožnost podrobně reagovat na jejich obsah) je kompenzována soudním zhodnocením těchto informací.

27. Závěrem soud považuje za nezbytné uvést, že žalovaný s ohledem na námitky žalobce odůvodnil své rozhodnutí úplně, vypořádal se se všemi námitkami, své závěry právně kvalifikoval
a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl přesvědčivé důvody, pro které byla žádost žalobce zamítnuta.
28. Soud se s utajovanými informacemi přímo seznámil a shledal, že jde o informace věrohodné a přesvědčivé, ve svém souhrnu naprosto konkrétní a obsahující dostatek údajů k tomu, aby žalovaný i správní orgán I. stupně a následně soud mohly zhodnotit to, zda má být žalobci vydána zaměstnanecká karta. Správní orgán I. stupně i žalovaný z těchto utajovaných informací správně vyvodily, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR a podmínky pro vydání zaměstnanecké karty proto nejsou splněny. Soud proto dospěl k závěru, že předmětné utajované informace představují dostatečný podklad pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce podle § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců, neboť jsou zde zcela konkrétní údaje odůvodňující závěr, že pobyt žalobce na území ČR není v jejím zájmu.
29. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že námitky žalobce nejsou důvodné a utajované informace jsou způsobilým podkladem pro žalobou napadené rozhodnutí. Proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, zcela úspěšným byl žalovaný, který se však náhrady nákladů řízení vzdal. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se den, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovat, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Ústí nad Labem 11. října 2023

JUDr. Jiří Krahula v. r.
předseda senátu